

OHLEDNUTÍ ZA MISIJNÍ NEDĚLÍ VE FARNOSTI

Milí přátelé,

předem bych chtěla moc poděkovat za vaše štědré dary, které jste věnovali na jarmarku pro Papežské misijní dílo dětí o **Misijní neděli** 23. října 2022.

Také bych chtěla moc poděkovat všem, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě, vyráběli, pekli, vařili, chystali i uklízeli.

A nakonec bych chtěla poděkovat všem dětem, které pro vás jarmark chystaly. Každý pátek vyráběly s velikou chutí a odhodláním malé i větší výrobky. Jsou opravdu šikovné, to jste sami viděli, a i když někdy vyrobí něco, co se jim samotným moc líbí, překonají se a nechají to na jarmark.

Vybralo se krásných **11 965 Kč**. Jméno dětí vyrábějících i misijně potřebných po celé zemi všem srdečně **DĚKUJEME!**

Ještě dlužím vyúčtování za další letošní „misijní“ akce:

Vánoční „**Jeden dátek navíc**“ pro PMD přinesl **2 000 Kč**.

Jarmark pro salesiánské misie na Květnou neděli 10. dubna 2022 přinesl **9 825 Kč**.

I za tyto uplynulé akce moc **DĚKUJEME**, že nás podporujete.

Těšíme se na další spolupráci s celou naší farní rodinou.

Za celou Veselou společnost

Romana Černošková

AKTUALITY

PŘEDNÁŠKA V ŽELEZNÉM BRODĚ

ČKA Železný Brod srdečně zve na přednášku

prof. PhDr. Tomáše Petráčka, PhD., Th.D.

na aktuální téma **KŘESŤANSTVÍ, PACIFISMUS A VÁLKA**

Ve čtvrtek 10. listopadu 2022 od 18.15 h v aule sklářské školy v Železném Brodě.

FARNÍ MŠE SV. PRO RODINY S DĚTMI

V pátek 11. listopadu od 18.00 h bude v kostele mše sv. zaměřená na rodiny s dětmi. Neznamená to, že ostatním je vstup zakázán, všichni jsou vítáni, jen je nutné omluvit možná trochu větší „divočinu“ než obvykle.

Zkouška na rytmický doprovod mše sv. se uskuteční od 16.30 h v učebně na faře. Všichni, kdo si chtějí zazpívat či zahrát, jsou zváni.

PROSBA O PODPORU BOSÝCH KARMELITEK V DRASTECH

Sestry bosé karmelitky z Drast opět po roce pořádají sbírku na dostavbu svého nového kláštera v Drastech u Prahy. Sběrka probíhá od 1. 11. 2022 do 28. 2. 2023.

Více informací na www.donio.cz/dostavba-klasterneho-arealu-v-drastech

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 3. listopadu 2022. Uzávěrka následujícího čísla: 17. listopadu 2022. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 23 6. listopadu 2022

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 7. 11. – 20. 11. 2022

7. 11. Po	KA	18.00	za † sestru, manžela a dceru
8. 11. Út	KA	18.00	za †† rodiče Annu a Petra
9. 11. St	Svátek Posvěcení lateránské baziliky		
	KA	08.00	za zdraví a Boží požehnání pro Stáňu
10. 11. Čt	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve		
	KA	08.00	za †† rodiče Šterdasovy
11. 11. Pá	Památka sv. Martina, biskupa <i>mše sv. s rytmickým doprovodem</i>		
	KO	18.00	za Petra a Annu Krajčoviechovy a děti Annu, Lubomíra a Petra
12. 11. So	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka		
	KA	18.00	za zdraví a Boží požehnání pro sestru
13. 11. Ne	33. neděle v mezidobí		
	KO	08.30	za † Josefa Karmáška a za Boží pomoc pro Lukáše
14. 11. Po	–	–	–
15. 11. Út	KA	18.00	na úmysl
16. 11. St	KA	08.00	na úmysl
17. 11. Čt	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice		
	KA	08.00	na úmysl
18. 11. Pá	KA	18.00	za † Jaroslavu a obrácení jejich dětí
19. 11. So	KA	18.00	za † Pavla Hucana
20. 11. Ne	Slavnost JEŽIŠE KRISTA KRÁLE		
	KO	08.30	za † Ivonu Novotnou, matku a manžela
	CH	15.00	na úmysl

CÍRKEV JAKO POLNÍ NEMOCNICE

K polní nemocnici přirovnává často církev papež František. Má na mysli ideál církve, která nezůstává za hradbami svých jistot ve *splendid isolation* od okolního světa, nýbrž se obětavě a odvážně vydává na místa, de jsou lidé fyzicky, sociálně, psychicky a duchovně zraňováni a snaží se obvazovat a léčit rány.

Polní nemocnice potřebuje zázemí solidní moderní nemocnice, která má svá výzkumná pracoviště, poskytuje kvalitní diagnostiku, věnuje se prevenci, terapii a rehabilitaci. Církev jako nemocnice by měla mít před očima nejen utrpení jednotlivců, ale i kolektivní nemoci dnešních společností a civilizací. Církev příliš dlouho tváří v tvář nemocem společnosti především moralizovala; nyní stojí před úkolem objevit a uplatnit terapeutický potenciál víry.

Diagnostické poslání by měla plnit již zmíněná disciplína, pro kterou razím termín kairologie – umění číst a interpretovat znamení doby, teologická hermeneutika dění ve společnosti a kultuře. Kairologie by měla věnovat zvláštní pozornost dobám krize a změn kulturních paradigmat. Měla by je vnímat jako součást „Boží pedagogiky“, jako čas příležitosti k prohloubení myšlení víry a k obnově praxe víry. Kairologie v určitém smyslu rozvíjí metodu spirituálního rozlišování, která je důležitou součástí spirituality svatého Ignáce a jeho žáků; uplatňuje ji, když promýšlí a hodnotí současný stav světa a naše úkoly v něm.

Úloha prevence je blízka tomu, co se někdy nazývá „pre-evangelizací“: péče o kulturní a morální půdu, do níž může být zaseto semeno víry, aby zapustilo kořeny. Na otázku, proč je víra někdy a někde vitální a jindy usychá a nepřináší žádné dobré plody, odpovídá Ježíšovo podobenství o rozséváči: velmi záleží na tom, kam semeno padne. Semeno víry potřebuje příznivé prostředí. Tímto prostředím je celek života věřícího, ale také kulturní a spo-

lečenský kontext jeho životního příběhu. Za dobrou či naopak kamenitou či trnitou půdu, o níž mluví ono podobenství, můžeme považovat jak jednotlivá lidská srdce, tak i různé kultury a společenská prostředí.

Také respekt k lidským právům, zápas za sociální spravedlnost či péče o stabilitu rodinného života patří k „pre-evangelizaci“, tvoří neodmyslitelnou „pozemskou stranu víry“. Kdyby církev nepřijala svou spoluzodpovědnost za svět, nesnažila se o kultivaci společnosti a věnovala se pouze „explicitně náboženským aktivitám“, učinila by tyto své aktivity nevěrohodnými a neplodnými. *Vita activa* a *vita contemplativa* patří k sobě; smím-li si vypůjčit výrazivo christologického dogmatu chalcedonského koncilu, patří k sobě nesmíšeně a neoddělitelně – odtrhovat jednu od druhé znamená poškozovat obě.

Jde tu o prevenci duchovních a morálních chorob společnosti, o posilování jejího imunitního systému – příznivého klimatu pro zdravý rozvoj lidské osoby a společnosti, o *integrální ekologii*. Na tomto poli musí křesťané solidárně spolupracovat s řadou světských institucí a iniciativ; nemohou si nárokovat monopol na uzdravování světa.

Za *rehabilitační* péči můžeme označit především působení věřících ve společnostech, které byly dlouho zraňovány sociálními a politickými konflikty, válkami či diktátorskými režimy, kde došlo k vyčerpání sociálního kapitálu důvěry a solidarity. Kde dlouhodobě přetrvávají traumata, neusmířené viny, narušené vztahy mezi lidmi a lidskými skupinami, mají křesťané uplatnit své zkušenosti s praxí pokání, smíření a odpuštění.

V postkomunistických společnostech ještě po desetiletí po pádu babylonské věže komunismu přetrvávají její neuklizené rozvaliny a na nich se dobře daří pleveli; tvrdé lekce nedávných dějin se trestuhodně rychle zapomí-

nají a mnoho lidí zas běží jako krysy za píšťalkou demagogických politických svůdců. Nepochybně zde mají svůj díl viny i církve, které se v prostoru svobody příliš věnovaly svým institucionálním zájmům a zanedbaly své terapeutické poslání vůči celku společnosti. Církve v postkomunistických zemích rády svalují vinu za lhostejnost či nepřátelství vůči náboženství v jeho církevní podobě na „tsunami liberalismu“ a nevládná média; avšak větší vinu nesou ti představitelé církve, kteří se nechali zkorumpovat sliby politiků a jejich předstíranou přízni. Někteří představitelé církve se uchýlili k nekritické loajalitě vůči stávající moci a k zbabělému mlčení tam, kde bylo třeba s prozíravostí proroků a odvahou pravých pastýřů pojmenovat zlo zlem. Nostalgie některých hodnostářů církve po dobách jednoty trůnu a oltáře ochromila jejich schopnost rozumět nové době a jejím výzvám. Když představitelé církve začali uzavírat nesvatou alianci s populistickými představiteli státní moci, začali se jim postupně podobat. Někdy mi to připomínalo slavnou scénu ze závěru

Orwellovy *Farmy zvířat*: člověk se díval na jedny i druhé a přestával je navzájem rozeznávat.

Škoda, že tak rychle upadl v zapomenutí takzvaný *Pakt z katakomb*, v němž se v závěru Druhého vatikánského koncilu skupina koncilních otců zavázala vzdát feudálních ornamentů ve svém stylu života, bydlení, odívání a tituluře a vyzvala k tomu i ostatní své spolubratry v biskupském úřadu. Když se papež František rozhodl místo Apoštolského paláce bydlet ve skromném bytě, vyslal tím srozumitelný signál směrem do církevních řad i k okolnímu světu: také vnější styl života a životní prostředí, které si lidé volí a kolem sebe vytvářejí, vyjadřuje a také zpětně ovlivňuje jejich styl myšlení a morální postoje. Chce-li církev pomáhat hojit jizvy minulosti a překonávat současné patologické jevy společnosti, jíž je součástí, nemůže to dělat jen moralizujícími proslovy, nýbrž především praktickým příkladem.

Tomáš Halík: *Odpoledne křesťanství*

KŘESŤANSTVÍ OD A DO Z

Apoštolští otcové

Jedná se o skupinu křesťanských spisovatelů řeckého jazyka, kteří se řadí mezi dobu apoštolů a dobu církevních otců. Původně tak byli nazýváni pouze Pseudobarnabáš, Klement Římský, Ignác Antiochijský, Polykarp ze Smyrny a Hermas. Později k nim přibyli Papias z Hierapole, neznámý autor dopisu Diognetovi a autor Didaché. Spisy apoštolských otců odrážejí život v prvních křesťanských společnostech.

Apsida

Oltářní výklenek, chór. Architektonická polokruhová nebo polygonální stavba, zastřešená polokupolí. Obvykle je na konci otevřena do ústřední lodi kostela a uzavírá hlavní oltář a

kúr. Někdy se vykytuje i na koncích bočních lodí nebo příčné chrámové lodě.

Arcibiskup

Z hlediska svěcení a duchovní správy je roven biskupovi. Obvykle je ordinářem nějaké metropolitní diecéze; poněvadž je hlavou církevní oblasti, má úkoly a pravomoci podle církevního práva. Někdy jde o čestný titul udělovaný *ad personam* také biskupům nesídelním (např. biskupům římské kurie).

Arcidiecéze

Ústřední sídlo církevní provincie tvořené diecézí, jejíž biskup je nazýván arcibiskupem a metropolitou sídelních diecézí. Někdy může jít pouze o čestný titul, mající své historické opodstatnění.